

NADĀ REVILÁKOVÁ

Deník
Dory
Grayové

ILUSTROVALA TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Deník Dory Grayové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Nada Reviláková
Deník Dory Grayové
Copyright © Albatros Media, a.s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Deník
Dory
Grayové

Nada Reviláková

Deník
Dory
Grayové

Ilustrovala Tereza Janáková

Albatros

Text © Nada Reviláková, 2020
Illustrations © Tereza Janáková, 2020

ISBN 978-80-00-05860-3

Křečkovice, 15. února 1942

Tatínek mi nařídil, abych všechny deníky spálila. Nesmím už žádné dál psát. Jenomže já to nedokážu. Děje se tolik strašného kolem nás. A komu se mám svěřit, když je Tylda pryč? Když o těch věcech mluvím s tatínkem, hned mě okřikne. Prý i stěny mají myši a myši mají uši a ať raději mlčím, nebo nás přivedu do neštěstí. I tak jsme prý všichni prokletí, tak ať nepokouším osud. Ale já nemůžu držet ty hrůzy jen v sobě. Tím bych přivedla do neštěstí samu sebe. Proto jsem se rozhodla, že začnu psát další deník. A schovám ho tak, aby ho nikdo, ale vůbec nikdo nenašel...

Praha, 5. května 2016

Jdu po rušné ulici. Neznám ji. Všude kolem troubí auta a kvílí brzdy. Naproti křižovatky vidím park. Už abych se dostala na druhou stranu, do klidu a příjemného chládku pod korunami stromů. Právě svítí zelená, musím si pospíšit. Rozběhnu se. Teď naskočila červená. To ještě stihnu, vždyť je na přechodu spousta lidí. Vběhnu do vozovky a ucítím prudký náraz. Auto se vyřítilo zleva a nabralo mě přímo prostředkem kapoty. Zahlídla jsem jenom vytřeštěný výraz za volantem a pak tmu. A studené vlhko. Peřina je úplně propocená a polštář taky. Budím se a ztěžka dýchám. V uších mi ještě doznívá pískání brzd a výkřiky lidí. Ale jsem doma, ve své posteli. A venku už je světlo. Nemusím se ani dívat na hodinky. Přesně 6:29. Zase ten sen. Jako v poslední době už tolikrát. A pokaždé je trochu jiný. Nejdřív jsem jen sledovala, jak auto sestřelí neznámé chodce. Později už jsem na přechodu byla taky, ale na poslední chvíli jsem vždycky stačila uskočit. Pak se o mě párkrát otřelo, a dnes poprvé to do mě napálilo v plné rychlosti a napřímo. Mohla jsem tohle přežít? Těžko. Viděla bych to nejmíň na šplhání v těláku a zkoušení z matiky. Kdykoliv se mi zdá tenhle sen, tak se můžu spolehnout, že budu mít den pěkně na nic. Ale tentokrát jsem se spletla. Bylo to ještě daleko, daleko horší.

Byl to nejhorší den mého života. Vlastně ne, byl to začátek celý řady nejhorších dnů. Ale tímhle dnem všechno začalo. Naši se už nějakou dobu chovali divně. To nešlo přehlédnout. Něco si špítali nad počítačem, a když jsem vlezla do pokoje, tak ztichli. Jo, tohle se člověku občas stává, ve třídě, na hřišti, na kroužcích. Některý holky si prostě něco povídají, a když projdete kolem, hlasitě ztichnou, tak aby si toho nešlo nevšimnout. Fakt to jejich mlčení bije do uší. A když jste o kus dál, tak se rozhiňají. Taký dost hlasitě. Ale u rodičů je to jiný. Ti to nedělají schválně, jako ty pipiny ze školy. Hned mi bylo jasné, že jde o něco zásadního, co nemám slyšet.

Nejdřív mě samozřejmě napadlo, že se jim to přece jenom povedlo. Po tolika letech. Budeme mít malý uřvaný mimino. Ale k tomu mi úplně nesedlo to společný vejrání do počítače. Jo, na internetu dneska najdete kdeco, ale zrovna mimina v e-shopu nepořídíte, že. Ty se vyrábějí úplně jinak. Takže první, co jsem zkusila: mrknout do historie. Samozřejmě. Jenže co myslíte? Jsou to moji rodiče, tudíž nepodceňují inteligenci vlastní dcery. Vymazali ji. A takový eso, abych to dokázala obnovit, zase nejsem. Takže jiná cesta. Nechala jsem na stole v obýváku nenápadně ležet mobil se zapnutým nahráváním. A šla do vany. Hodně

nahlas jsem si při koupání prozpěvovala, aby bylo jasné, že je nepřekvapím. Když jsem přišla celá rozmočená, oba mlčeli a koukali na telku. Všimla jsem si, že máma má trochu slzy v očích. Ji taky dojde každá kravina. Vzala jsem mobil a šla do pokoje poslechnout si svůj úlovek. Zapnu přehrávání a slyším:

„Já už takhle prostě dál nemůžu, ty jsi úplně šílená.“

„Vedle tebe by byl šílený každý!“

„Každý ne.“

„Co tím chceš říct?“

„Někoho jsem potkal.“

„To mi jako naznačuješ, že máš ženskou?“

„Ženských mám už plný zuby. Pamatuješ si na Tomáše? ...“

Nemá smysl pokračovat dál a unavovat vás těma blábolama. Fakt dělám dobře, že na tu slátaninu nekoukám. Tohle by určitě zásadně znamenalo moje estetický cítění. Ale já si tu půlho-

